

Sv. Alberta draudzes ziņas

2023. gada septembris* Nr. 141

Miers un labums!

Mācību teicēja grāmatā lasām: “Katrai lietai ir savs nolikts laiks, un savs laiks ik lietai zem debess” (Māc 3,1). Cilvēks pieredz piedzimšanu un nāvi, karu un mieru, naidu un mīlestību, tuvību un atturību, sēšanu un ražu, skumjas un prieku. Baznīcas liturģiskais laiks ļauj katram ticīgajam uzturēt kristīgās dzīves apziņu un pieredzēt visus šos un citus dzīves aspektus Jēzus Kristus nāves un augšāmcelšanās gaismā. Ikdienas dzīves ritms, ko piedāvā Baznīca, nav kaut kas cilvēku izdomāts, bet Dieva iedibināts. Kungs vēlas, lai mēs negrimtu dzīves pelēcībā un lai mūs nepārņemtu darbi un raizes, bet lai mēs paceltu acis pāri ikdienas dzīvei, lai uzlūkotu tās jēgu un to, kas ir mūsu Kungs. Dabiskais laika ritējums mums atgādina, ka mūsu spēki zūd, bet liturģiskais laiks saka, ka varam pāriet no garīgā iztukšojuma pie piepildījuma, no vienveidības uz daudzveidību, no seklas uz dziļu dzīvi. Draudzē mums ir iespēja piedzīvot šo Dieva laiku.

Kā katru gadu mēs savā draudzē atsākam svētdienas skolas nodarbības (24. septembrī), katehizāciju, dažādas draudzes grupas un kopienas aktivizē savu darbību, pieaug ministrantu pulks un koris tiekas

uz regulāriem mēģinājumiem. Tas viss ir ceļš, kurā “divi vai trīs” sanāk kopā Kunga vārdā, lai piedzīvotu Viņa klātbūtni. Visas šīs un citas tikšanās grupas un vietas nav domātas, lai kāds cits tur iesaistītos, bet lai es uzdotu sev jautājumu, uz ko Kungs aicina mani, uz kādu kalpojumu draudzē. Lai atbildētu uz šo jautājumu, var uzmanīgāk klausīties arī liturģijā un svēto dzīves piemēros, kurus godinām šajā mēnesī. Piemēram, 23. septembrī lūgsim tēva Pio aizbildniecību un 29. septembrī godināsim svētos erceņģelus. Kungs vēlas piepildīt mūsu dzīves ar savu žēlastību un mieru, un pēc vasaras atslābuma varam spert konkrētus soļus, lai pieredzētu liturģiskā laika piedāvāto ticības dzīves atsvaidzināšanu.

br. Jānis

Nuncijs Aglonā: Marija pavada mūs dzīves ceļā uz mūžību un tikšanos ar Dievu

15. augustā, ar svinīgu Svēto Misi Aglonas bazilikas sakrālajā laukumā noslēdzās Vissvētākās Jaunavas Marijas Debesīs uzņemšanas svētki. Dievkalpojumu svinēja apustuliskais nuncijs Baltijas valstīs Petars Antuns Rajičs, koncelebrējot Latvijas bīskapiem.

Turpinājumā pilns apustuliskā nuncijs sprediķa teksts.

Dārgie brāļi un māsas,

Sirsnīgi sveicu visus jūs klātesošos, brāļus bīskapus un priesterus, īpaši, vietējo Rēzeknes-Aglonas diecēzes bīskapu, Viņa Ekselenci Jāni Buli un pateicos par viņa ielūgumu šodien vadīt Svēto Misi. Es priecājos par iespēju sveikt visas klātesošās Dievam veltītās personas un arī izsaku savu cieņu brāļiem un māsām no citām māsām Baznīcām un reliģiskām konfesijām, kas ir šeit ar mums šodien. Īpaši sveicu Valsts prezidenta kungu un visu valsts līmeņu pašvaldību vadītājus un pārstāvjus, kas ir vēlējušies piedalīties šodien mūsu svētkos.

Mēs šodien esam liela ticīgo ģimene, kas pulcējusies pie Vissvētās Jaunavas Marijas svētnīcas Aglonā, un mūsu sirdis un prāti ticības pilni, paceļas Dieva slavēšanā un pateicības lūgšanā par Dieva Mātes, Vissvētās Marijas, ar miesu un dvēseli, uzņemšanu debesīs.

“Es redzēju saulē tērtu Sievieti, viņa bija stāvoklī un kļiedza dzemdību sāpēs” (Atkl. 12,2). Atklāsmes grāmatas vārdi attiecas uz Dieva Māti. Tas ir skaists Baznīcas, Marijas, bet arī mūsu attēls, kas esam

vienkārši
cilvēki, kuriem
ir trausls un
mirstīgs ķermē-
nis, un vienlai-
kus mums ir
nemirstīga dvē-
sele, ietērpta
mūsu cilvēcis-
kajās vajībās un
grēkos, kas
ilgojas pēc
attīrīšanas un
izpirkšanas.

Šie paši vārdi atklāj mūsu visu kopīgo aicinājumu, proti, dzīvot savu dzīvi, lai dāvātu dzīvību. Mēs esam Dieva radīti, lai būtu gaismas bērni, dāvājot dzīvību un cīnoties par to. Mūsu dzīves saule ir pats Dievs, kas mūs ir radījis un izglābis caur viņa vienpiedzimušo Dēlu Jēzu Kristu. Viņš ir mūsu ceļš, patiesība un dzīvība, kas piedāvā visiem, kas viņu meklē ar skaidru sirdi, grēku piedošanu, spēku dzīves pārbaudījumos, piepildījumu priekos un bēdās, un beigās mūžīgo dzīvi.

Bieži vien mēs nonākam dažādos pārbaudījumos un arī Baznīca vienmēr cīnās pret ļauno, ko simbolizē lielais sarkanais pūķis, kas cenšas iznīcināt gaismu un aprīt dzīvības augļus. Mūsu -kristiešu, Kristus sekotāju un mācekļu aicinājums ir būt ar gaismas sirdi, ap sevi vienmēr izstrāvojot tikai dzīvības starus un nekad nepadoties. Jo pasaules nākotne nepieder nāvei, bet gan dzīvībai.

Evaņģēlijā ir teikts, ka “Marija cēlās un steidzīgi aizgāja uz kalniem”. Viņa ir sieviete, kas veic ceļojumu ātri, jo mīlestība vienmēr ir steidzīga, tā nepanes kavēšanos. Viņa turpina iet, sava nākamā miesas augļa un tā siltuma stiprināta. Sieviete ceļā, tas vienmēr ir tēls, kas izpauž iekšējos meklējumus, ceļu uz, Dieva norādītu, jaunu pasauli un uz sirds ilgu piepildījumu. Sieviete, kas dodas ceļā pie citiem, Marija Evaņģēlijā nekad nav viena pati, viņa nekad nav atvēlējusī pat vismazāko vietu tikai sev. Viņa nepārtraukti dodas pie citiem, tiecoties veidot kopību un satikšanās saites. Sieviete, kuras māja bija paplašinājusies un atvērta, un sirds atklāta visiem, viņa ceļo no mājas uz māju, viņa atstāj savu Nācaretes mājvietu, un dodas pie Elizabetes, uz Kānas kāzu namu, uz Kafarnaumu, uz Jeruzalemes augšistabu. Sieviete, kas ceļo vienlaikus ar prieku un bailēm. Prieks, kas, satiekoties ar Elizabeti, kļūst par apskāvienu un pēc tam dziesmu. Jo prieku, tāpat arī mieru, kā arī mīlestību, var piedzīvot tikai daloties ar to. Marija, Dieva Māte, mūs

sagaida ar savu aizbildniecību pie sava Dēla Jēzus un ar mātes mīlestību mūs pavada mūsu dzīves ceļā uz mūžību un tikšanos ar Dievu.

Dievmātes Debesīs uzņemšanā svinam mūsu visu kopējo došanos uz dzīvību. Mēs esam cilvēce, kas ir pakļauta ciešanām, bet vienmēr ceļojoša; esam ievainota, kritusi cilvēce, bet tomēr dodamies uz priekšu; esam cilvēce, kas labi zina nodevību, bet kas nekad nepadodas, ar vienādu dedzību, mīlot gan debesis, gan zemi.

Marija, Dieva Māte, uzņemta debesīs! “Tu nes mūsu miesu paradīzē un Dievu mūsu miesā” (D. M. Turollo). Kādu lielu noslēpumu Dievs mums ir atklājis caur Mariju, viņas Dēla Jēzus nevainīgajā ieņemšanā un Marijas zemes dzīves beigās, ar dvēseli un miesu, viņu uzņemdamas debesīs! Marija ir kā zelta gredzens, kurā laiks un mūžība apvienojas viens otrā, kur tiek pārvarētas robežas. Viņa ir sievietes miesa paradīzē un nes sevī Dieva miesu uz zemes. Un mēs esam aicināti piedāvāt savus ķermeņus un dvēseles Dievam kā apmaiņas dāvanu, kā pateicību Dievam, lai kļūtu par Dieva nesējiem mūsu brāļiem un māsām, Viņa lieciniekiem, pārstāvjiem un patiesības līdzstrādniekiem.

Marijas debesīs uzņemšana mums šodien ļauj saprast mūsu, no Dieva saņemtā, ķermeņa vērtību. Mūsu cilvēciskais ķermenis, tik trausls, tik cildens, tik dārgs, tik sāpēm pakļauts, mīlestības un reizēm vardarbības noslēpums, kurā mēs jūtam prieka klātbūtni, kurā mēs ciešam sāpju dziļumu, kļūš, mūsu pēdējā dienā, par līdzekli pilnīgai kopībai un mūsu Kunga Dieva patiesai satikšanai. Marija ir mūsu māsa, kas ir mums aizsteigusies priekšā, viņas liktenis ir mūsu, un, jau tagad, to cilvēku pieredze, kuri meklē Dievu ar pazemīgu un tīru sirdi.

Vissvētā Jaunava mums palīdz iet, domājot par debesu nākotni, kas mūsos ir kā gaismas dīglis. Viņa ir atstājusi mums paraugu, kā dzīvot uz šīs zemes, pēc viņas piemēra, svētījot radības un atklājot Dieva varenību mūsu vidū. Marijas, ar dvēseli un miesu, debesīs uzņemšana ir mūsu nākotnes attēls, mūsu kopējā likteņa priekšnojauta. Debesīs uzņemšana vēsta, ka dvēsele ir svēta, un arī ķermenis ir svēts un pēc tam, kad tiks pārveidots, iegūs tādu pašu likteni kā dvēsele. Lai mūsu Kungs Dievs ir žēlīgs mums visiem, un caur Vissvētās Jaunavas Marijas, Dieva Mātes, spēcīgo aizbildniecību, atkal virs zemes mums dāvā taisnību un mieru, patiesību un izlīgumu, ticību un sapratni, cieņu pret katra cilvēka dzīvības svētumu, jo mēs visi esam radīti pēc Dieva, mūsu dzīvības devēja un avota, attēla un līdzības, un tādēļ esam visi brāļi un māsas!

KABIA; Foto no LTV1 tiešraides

<https://katolis.lv/2023/08/nuncijs-aglona-marija-pavada-mus-dzives-cela-uz-muzibu-un-tikšanas-ar-dievu/>

Rīga – Līvāni - Aglona 2023

Dienasgrāmata:

1. diena

Svētceļojums ir sācies! Pēc dievkalpojuma svinēšanas Sv. Alberta draudzē, ceļinieki ar vilcienu brauca uz Trepī – svētceļojuma sākumpunktu. Jau pirmajā dienā svētceļnieki apņēmiņi devās 16 km garā ceļā uz Līvāniem, kur atrodas Līvānu kultūras nams – ceļojuma pirmā naktsmītne. Vakaru pavadījām iepazīstot grupas biedrus un atpūšoties pēc cītīgā gājiena.

2. diena

Pēc stiprinošām brokastīm devāmies uz netālo Līvānu Svētā Ercenģeļa Mihaēla Romas katoļu baznīcu, kurā svinējām svēto Misi. Tālāko dienas daļu veltījām, lai iepazītu Līvānus un to kultūru. Gida pavadībā apmeklējām Līvānu stikla muzeju, kurā aplūkojām vietējo mākslinieku radītos stikla izstrādājumus. Pēc brīvā laika un pusdienu ieturēšanas, devāmies 10 km garajā ceļā uz Upeniekiem. Nelielajā atpūtas pauzītē klausījāmies konferenci par šīgada svētceļojuma moto “Kad Tu sūti Savu Garu, Tu atjauno zemes vaigu.” (Sal. Ps104, 30) Ceļā dāsni tikām apveltīti ar Dieva žēlastību un lietūs straumi. Šīsdienas naktsmītne ir Jersikas Tautas nams, kurā samirkuši, taču lepnī par paveikto ceļu, kopīgi atpūtāmies, iestiprinājāmies ar gardām vakariņām un dalījāmies ar savu līdzšinējo svētceļojuma pieredzi mazajās grupiņās.

3.diena

Ceļinieki trešās dienas rītā braši cēlās, ēda stiprinošas brokastis un gatavojās doties 23 km garajā ceļā uz Nīcgali. Laikapstākļi ceļotājiem bija ļoti labvēlīgi, izjutām gan saulītes siltumu, gan atsvaidzinošu vējiņu un lietu. Dievkalpojumu svinējām skaistajā Jersikas – Madalīnas Svētās Marijas Magdalēnas

baznīcā, kuras pagalmā mīlojāmie ar pavārītes izvārīto garšīgo zupu. Atjaunojuši spēkus, devāmie atlikušajā ceļā, pauzītē klausoties tēva Jāņa konferenci. Dziedot dziesmas un klausoties dalībnieku intervijās, veiksmīgi nonācām šīs dienas mājīgajā naktsmītnē - Nīcgales draudzes namā. Vakarū pavadījām kopīgi atpūšoties, baudot vakariņas un svinot adorāciju blakus esošajā Nīcgales Dievmātes dzimšanas Romas katoļu baznīcā, lai uzkrātu spēkus un iedvesmu turpmākajām ceļojuma dienām.

4. diena.

Ceturtais ceļojuma dienas rīts bija saulains un dzestrs. Svētceļnieki rītu sāka apmeklējot svēto Misi blakus esošajā Nīcgales baznīcā. Paēduši brokastis, devāmie 20 km garajā ceļā uz Līksnu. Kopīgi dziedot svētceļnieku dziesmas, turpinot iepazīt grupas biedrus un ieturot nelielas pauzītes, ceļš tika noiets raiti. Garākajā atpūtas pauzē klausījāmie tēva Jāņa sagatavoto konferenci par garīgo dzīvi mūsdienās un mīlojāmie ar mīlestībā gatavotām pusdienām, ko sarūpēja pavāre savā dzimšanas dienā. Naktsmājas bija skaistajā Līksnā, Līksnas pagasta kultūras namā. Vakarā sagaidījām jaunpienākušos svētceļniekus,

kopā ar viņiem turpinājām pārrunas mazajās grupiņās, kurās apspriedām līdz šim gūtās emocijas un atmiņā paliekošos mirkļus. Pēc tam ugunskurā cepām desas un mīlojāmie ar gardiem salātiem no saziedotiem kabačiem.

5. diena.

Rītu iesākot ar brokastīm un Misi Līksnas

Visssvētās Jēzus Sirds Romas katoļu baznīcā, svētceļnieki devās 20 km garajā ceļā uz Daugavpili. Piedzīvojām gan lietus mākoņus, gan skaidras debesis ar saulīti. Pauzītēs klausījāmies tēva Jāņa konferenci, muzicējām un pat nopeldējāmies. Baudot skaistās lauku ainavas, mājlopus un ezerus, pļavas un lielceļus, sasniedzām J. Pilsudska Daugavpils valsts poļu ģimnāziju. Ieturējuši nelielu pauzīti naktsmītņē, mīlojamies ar vakariņām un svētku klišēri par godu dalībnieces dzimšanas dienai. Šovakar norisinājās slavēšana un aizlūgšana Daugavpils Visssvētākās Jaunavas Marijas bezvainīgās ieņemšanas Romas katoļu baznīcā, kur no sirds pateicāmies Dievam par dāvanām un rūpēm, kuras Viņš mums ir devis.

6. diena.

Sestās dienas rīts sākās ar Misi skaistajā Daugavpils Visssvētākās Jaunavas Marijas bezvainīgās ieņemšanas Romas katoļu baznīcā. Iestiprinājušies ar brokastīm, devāmies 16 km garajā ceļā uz Naujeni. Laikapstākļi bija lietaini, taču lūgšanas un kopības sajūta radīja pozitīvu un mīlošu gaisotni. Atpūtas pauzītē, skaistā meža ielokā, klausījāmies tēva Jāņa konferencē un mīlojamies ar pusdienām, kā arī ar saldējumu no Olgas, jo viņa svinēja savu vārdadienu, kas radīja lielu prieku ceļiniekiem. Naktsmītne atrodas Naujenes kultūras centrā, kur vakaru pavadījām spēlējot aktīvas spēles, slavējot Dievu un pārrunājot gūtos iesaļājus ierastajās grupiņās. Svētceļnieki ik dienas turpina iepazīt grupas biedrus un paši sevi. Svētceļojums ir laiks, kad tuvināties ar apkārtni un gūt atmiņā paliekošas emocijas, mācības un iedvesmu.

7. diena.

Rītu sākām agrāk nekā ierasts, cēlāmies plkst. 6.00. Svēto Misi svinējām turpat Naujenes kultūras nama sporta zālē. Paēduši brokastīs, bijām gatavi doties līdz šim garākajā ceļa posmā – 27 km līdz Izvaltai. Laikapstākļi bija saulaini un ļoti patīkami, vērojām un iepazīnām skaistās Latvijas ainavas. Ieturējām daudzas pauzītes, kurās klausījāmies konferenci, ēdām, muzicējām un izbaudījām

viens otra kompāniju. Ceļš bija garš, taču dalībnieki bija pozitīvi un apņēmības pilni mērot distanci līdz naktsmājām Izvaltā. Vakaru pavadījām mierpilni atpūšoties, nopeldoties un spēlējot iecienītos "kartupeļus". Dalībnieki bija noguruši, taču lepni par paveikto un gatavi turpināt doties ceļā.

8.diena.

Svētceļnieki dienu sāka nesteidzīgi mīlojoties ar brokastīm un gatavojoties šī ceļojuma visīsākajai distancei – 8 km uz Šķeltovu. Gājiens ritēja raiti un pat nemanot nonācām naktsmītnē Šķeltovas bērnu dārzā, kuru vēlāk nomainījām uz Šķeltovas

kultūras namu, elektrības trūkuma dēļ. Brīvo laiku aizpildīja cītīga gatavošanās ikgadējai tradīcijai - talantu šovam. Šovā aplūkojām mūsu grupasbiedru daudzveidīgos talantus. Klausījāmies dzejā un dziesmās, redzējām dejas un baudījām bērnu sarūpēto izrādīti. Vakars pagāja jautrās noskaņās, tika iegūta liela pozitīvisma deva.

9. diena

Svētceļojums tuvojas noslēgumam... Agro rītu sākām paēdot brokastis un uzņemot pēdējo grupas kopbildi. 12 km garo ceļu pavadījām mēģinot svētceļnieku prezentāciju, dziedot un daloties ar atziņām. Sasnieguši mūsu mērķi, izjutām savīlņojumu un lepnumu par sevi un saviem biedriem. Apmeklējām svētceļnieku Misi un iekārtojāmies Aglonas katoļu ģimnāzijā. Brīvajā laikā brīvi apstaigājām apkārtni, peldējāmies, atpūtāmies un slavējām Dievu. Vakarā sanācām kopā, lai norisinātos "sargeņģeļu atklāšanās". Vakaru noslēdzām ar Krustaceļu un Dieva slavēšanu. Svētceļojumā ne tikai gājām ceļu uz Aglonu, bet arī piedzīvojām iešanu pa savu garīgo pašizaugsmes ceļu. Svētceļojumā guvām jaunus iesaides un draugus, emocijas un pieredzi, kura mūs bagātinās atgriežoties savās ikdienas gaitās.

Dienasgrāmatu rakstīja Līva Upeniece,
bilde fiksēja Sandra Kuzņecova.

Tagad ir laiks svētceļnieku liecībām:

Sintija

Pēdējā laikā Dievs manī daudz darbojas. Mani vecāki piespieda atnākt

uz Alfu (*Alfa kursu*) - Svetā Alberta baznīcā. Līdzko pagāja pirmā reize, mani vairs nevarēja atraut. Sāku interesēties. Pēc kāda laiciņa Alfas grupas viens no pārstāvjiem pastāstīja par svētceļojumu. Nedomāju un piekritu. Un lūk, jau piektais gads svētceļojumā kopā ar Alberta draudzi.

Katrs gads ir ar jauniem piedzīvojumiem un emocijām pilns. Katru gadu es priecājos, ka atkal eju ar šo draudzi. Vadītāji ir vienreizēji un pretimnākoši. Lekcijas ir ar dziļu domu pasniegtas. Vienreizēji ir tas, ka piesaista jaunatni un bērnus.

Vienvārdsakot, kārtējo reizi pēc svētceļojuma nespēju ieiet reālajā dzīvē un nespēju beigt slavēt Dievu!

Rojs

Varētu teikt, ka esmu uzaudzis ar svētceļojumiem, jo pirmo svētceļojumu piedzīvoju 7 gadu vecumā. Man kā bērnam, tas bija jauns piedzīvojums. Varētu teikt, ka prieks par piedzīvoto un ilgas izdzīvot šo pieredzi vēlreiz neapstājās. Pēc pirmās reizes esmu gājis svētceļojumā gandrīz katru gadu un šis man jau bija 11. svētceļojums.

Ar gadiem svētceļojumi manī iedvesa māju sajūtu un gadu laikā patiesībā tas priekš manis vairs nebija kā jauns piedzīvojums, bet atgriešanās mājās. Tomēr ir vairākas lietas, kas mani pārsteidz katru gadu.

Viena no lietām, ir izmaiņas cilvēkos, proti, nokrīt visas maskas, kuras ikdienā mēdzam nēsāt. Mūsu atšķirības izskatā, raksturā, dzīves veidā vairs nešķiet tik svarīgas. Jo mūs vieno viens ceļš. Tajā brīdī, kad šīs maskas, šie aizspriedumi pazūd, mēs spējam iepazīt viens otru no sākuma, netiesājot un ne-skatoties uz otru kā uz zemāku. Iepazīstot viens otru, bieži vien atklājam, cik ļoti otrs cilvēks ir brīnišķīgs un ka mūsu sākotnējie aizspriedumi nav bijuši patiesi.

Svētceļojumi liek apstāties mūsu aizņemtajā dzīves skrējienā, paskatīties debesīs un pārdomāt: "Cik liels un varens ir Dievs!"

Lolita.
Mans pirmais
svētceļojums.

Pirms daudziem gadiem, kad es vēl biju studente, mana mamma gāja svētceļojumā uz Aglonu. Viņa atgriezās, starojot gaišā priekā. Tas radīja manī vēlmi nākamā gadā doties svētceļojumā. Pienāca nākamā, aiznākamā un vēlreiz nākamā vasara – daudz jāmācās, daudz jāstrādā – doma par svētceļojumu pārcēlās... Līdz šīnī pavasarī kādu dienu 14-gadīgais dēls man pavisam tieši pajautāja: “Mammu, varbūt, mēs varētu šovasar iet svētceļojumā?” Uzreiz piekritu. Priecājos par dēla vēlmi.

Dvēselē šo svētceļojumu jau sen gaidīju. Apņēmos sakārtot visas mājas rūpes un darba pienākumus, lai 6. augustā varētu doties. Skaļi neteicu, bet līdzās priekam, sajutu arī bažas – vai es spēšu noiet tik daudz kilometrus? Vārdos šo jautājumu vairākkārt jautāja mani tuvinieki. Pat mana mamma uztraucās, vai esmu labi apdomājusi, vai esmu atguvusi spēkus pēc samērā smagi pārslimotā *covida*? Pārsteidzoši, bet jo vairāk jautāja, jo vairāk sapratu, ka es VARU iet. “Nedodos jau aiz trejdeviņiem kalniem”, es viņus mierināju. Jāpiebilst, ka iedrošinoša bija iespēja uzdot jautājumus pirms svētceļojuma pieredzējušajai organizatoru komandai – ko ņemt, ko neņemt līdzī, kādu apģērbu, kādus medikamentus utt.

Negaidīju, ka grūtākais izaicinājums svētceļojumā man būs tieši dēla – pusaudža emocionālās svārstības. Fizisks nogurums, muskuļu sāpes, septiņas tulznas uz kājām izpaudās viņa neapmierinātībā ar visu. Neskatoties uz to, man bija liela vēlme, lai dēls turpina savu pirmo iesākto svētceļojumu. Grupas vadība situāciju atrisināja dēla vecumam un raksturam visatbilstošākajā veidā. Šobrīd dēls domā par nākamo svētceļojumu. Savukārt, es līdz sirds dziļumiem izjutu siltu atbalstu.

Atskatoties atpakaļ, sev pajautāju: kas bija viegli? Labs ceļš. Iešanai piemēroti laikapstākļi. Tikai vienu pēcpusdienu atvērās debesu slūžas ar zibeni un pērkonu, kad kārtīgi izmirkām. Garšīgs ēdiens. Gulēju

labi, reizēm naktī atmodos no kāda skaļāka grupas biedra krāciena, bet tas pilnīgi netraucēja gulēt saldā miegā līdz rītam. Tikai viena maza tulzna. Manas kājas gan iepazīna asfalta alerģiju, bet četrās dienās tā pazuda. Pateicība grupas biedriem – medi-

ķiem! Ļoti pārdomāts maršruts, kad garāki gājieni mijās ar īsākiem. Strukturēta dienas norise un saliedējošas grupas aktivitātes novakarēs.

Daudz brīnījos un apbrīnoju. Brīnījos, cik viegli, sirsnīgi un jautri notika “Talantu šovs”, ka tajā iesaistījās bērni, jaunieši un arī pieaugušie. Brīnījos, pa kuru laiku priesteris Jānis pagūst sagatavot ļoti jēgpilnas, interesantas un domas rosinošas konferences. Apbrīnoju skaistās baznīcas, kuras agrāk nebiju redzējusi. Priecājos par skaistām un sakoptām mājām. Tik daudz var redzēt, ejot ar kājām! Izbaudīju un priecājos par cilvēku cieņpilnu, draudzīgu, izpalīdzīgu attieksmi vienam pret otru. It kā jau zināms, ka kristīgiem cilvēkiem tā piederētos, tomēr pārsteidza, ka šajā vidē tas patiešām tā notiek.

Brīnījos par savu izmainīto laika izjūtu. Zināju, ka svētceļojumam ir ieplānotas deviņas dienas un tas šķita diezgan ilgs laiks, bet svētceļojuma pēdējās dienās sajutos it kā viss svētceļojums ilgtu tikai trīs dienas: vakar sāku iet, šodien eju un rīt jau beidzas...

Atgriežoties mājās, vairākas dienas ausīs skanēja svētceļojuma laikā dziedātā dziesma “Mazgā mani, Dievs, šai upē, lai es kļūstu jauns...” Esmu atjaunojusies. Svētceļojums man bija ne tikai savas fiziskās izturības pārbaude, bet arī jaunu cilvēku iepazīšana un attiecību veidošana, guvu arī atjaunotu skatījumu uz ikdienas dzīves norisēm. Uz darbu devos spēka pilna un mierīga. Varu teikt, ka tādu mieru nedod pat atvaļinājums aizjūras zemēs.

Regīna (11 gadi) par svētceļojumu

Kas Tevi mudināja iet svētceļojumā? Šis ir jau trešais gads. Un man ļoti patika iepriekšējie gadi tāpēc gāju arī šogad.

Vai bija kāds nodoms, ko tu nesi Dievmāmiņai? Iespējams ka bija, bet pa visu svētceļojumu aizmirsās.

Kāda ir Tava pieredze jeb izaugsme, kas mainās ar katru gadu?

Katrs gads ir jauns piedzīvojums. Paliek tikai atmiņas no iepriekšējā svētceļojuma. Ar katru gadu, ko eju, man ir arvien vieglāk un vieglāk noiet ceļu.

Vai Tu vari viegli sadraudzēties ar citiem svētceļniekiem? Es esmu ļoti draudzīga un ir viegli sadraudzēties ar citiem, bet ir cilvēki, kas nevēlas draudzēties.

Kas šajā svētceļojumā Tev bija pārsteigums? Patīkams vai nepatīkams? Patīkamais pārsteigums bija tas, ka bija daudz jaunu cilvēku, bet nepatīkamais bija tas, ka es zaudēju kādu ļoti tuvu draudzeni...

Vai svētceļojums bija fiziski grūts? Es domāju, ka nē. Jo gājām 155 km, bet iepriekšējo gadu – 230 km.

Kas bija visgrūtākais? Neatklāt kādam tā cilvēka vārdu, kuru sargāju.

Kas Tev šķiet viegli paveicams svētceļojumā? Piecelties stundu agrāk, lai 06:00 dotos peldēties.

Kas Tev patika svētceļojumā? Man ļoti patika Sņežanas taisītais ēdiens.

Vai Tev ir viegli pieņemt disciplīnu un dienas kārtību? Pirmās divas dienas nav vienkārši, bet vēlāk paliek vieglāk.

Vai Tu atceries kādu no konferencēm? Nē, neatceros. Jo vienmēr sēdos tālāk no mikrofona, lai varētu pagulēt, kamēr tēvs Jānis runā.

Vai Tev ir prieks, ka esi nogājusi šo svētceļojumu? Ļoti, jo sapratu, ka esmu pietiekami liela un stipra, lai varētu noiet tos 155 vai varāk kilometrus.

Vai Tev ir kādas vēlēšanās nākamajiem svētceļojumiem? Lai mēs kļūtu saliedētāki, un, lai uz ceļa ietu kā viena liela grupa, nevis pa daļām.

BAZNĪCAS NAKTS ALBERTA BAZNĪCĀ 27. MAIJĀ JEB KĀ JUTĀM LĪDZ MŪSU HOKEJA VALSTS KOMANDAS IZLASEI flamenko sakrālo deju ritmā

Šis – 2023. gads mirdz Bronzā. Necerēti mūsu hokeja komanda spēlēja un uzvarēja, spēlēja un uzvarēja, spēlēja un zaudēja, spēlēja un uzvarēja, spēlēja ar Kanādu un zaudēja ar 2:4 arī Baznīcas nakts dienā 27. maijā.

Šajā dienā mūsu draudzes locekļi no Neokatehumenātu, Alfas, Pasaulē dzīvojošo franciskāņu ordeņa kopienām bija sagatavojušies cilvēku pieplūdumam, kas mūsu baznīcas ēku piepildītu ar ziņkārīgiem skatieniem, jautājumiem, smaidiem, sestdienas, laiskas pastaigas fluīdu. Bijām gatavi visu dienu smaidīt, runāt, dalīt mūsu skaisto baznīcu ar cilvēku pūļiem, kas ienāktu mūsu baznīcā.

Bija sagatavota brīnišķīga programma: Ņinas Skangales-Začestes un bērnu ikonogrāfijas izstāde “Cerība un Ticība”, fotodetektīvs baznīcā, Pikniks pie Jakobi kundzes-viduslaiku cepums, ekskursija: Izstaigā Alberta baznīcu, Flamenko baznīcā-Spānijas katoliskajās tradīcijās, deju studija Zambra. Tika suminātas mūsu ērģeles ar Johana Sebastiana Baha Sonāti flautai un klavierēm si minorā, atskaņoja Manuels Fernandezs un Andris Līvmanis, Slavēšana, Sintija Grava.

Kā saka, cilvēks domā, Dievs dara! Viņam plānā bija Latvijas izlasi aizvest līdz bronzai un brīvdienai visā Latvijā.

No paredzētā cilvēku pieplūduma mūsu pasākumam ne miņas. Bet šī bija diena, kad varējām svinēt kopā būšanu savā starpā, cept cepumus, ēst zupu, skatīties hokeja spēli ārā pufos. Runāt, smieties, dalīties, kopā

baudīt fantastisku flamenko piedzīvojumu, kas tik tiešām garu uznesa Lieldienu un Kristus dzimšanas notikumā, latvietis pilnīgi izjuta sinerģiju ar spāņu lūgšanas dinamiku un spēja ar to saplūst un just dievišķo pieskārienu.

Šī Baznīcu Nakts parādīja, cik esam vienoti, priecīgi, paļāvīgi uz izmaiņām. Cik ātri spējam būt mierpilni un priecīgi, dalīties labajā garastāvokli ar savu draudzes brāli un māsu un ciemiņiem.

Brīnišķīgi pavadījām laiku ar flamenko deju grupas māksliniekam. Un ziniet, ikviens cilvēks, kurš kā viesis var aiziet sacīdams, ka tik labi kā mūsu draudzē un baznīcas sienās nav juties nekur citur, ka ir pārsteigts, ka baznīcā var just prieku un viesmīlību, tā ir lielākā dāvana no Dieva - kā mūsu draudzei paredzētā Bronzas medaļa par patiesu viesmīlību pret ikvienu, kas parādās mūsu baznīcas durvīs - mūsu sirds durvīs.

Mīļie brāļi un māsas, esam atvērtas durvis ikvienam līdzcilvēkam gan draudzē, gan ārpus tās, jo mūsu aicinājums ir sekot Kristus aicinājumam izrādīt žēlsirdību un viesmīlību visiem, kuri tuvojas mums, jo esam Kristus sekotāji un Viņa attēla spogulis.

“Cik jums ir laba baznīca! Cik labi es te jūtos!”: vārdi, ko teica flamenko deju studijas māksliniece.

Gundega Zaķe-Cimža

Svētdienas skola

24.09.2023 savu darbību sāks Svētdienas skola (latviešu grupa) svētdienas skolas telpā 2. stāvā no plkst. 16.30. Vecākiem arī jābūt uz pirmajām nodarbībām. Svētdienas skolas skolotāja **Sandra Kuzņecova**, mob. 29435428.

Krievu valodas grupiņa:

01.10.2023. начнётся Воскресная школа для детей, приступающих к первому причастию после св. Мессы на русском языке (13:00).

Телефон **28315717 Нина**.

Katehēzes pieaugušajiem - interesēties pie priesterā Jāņa Savicka, kont. tel. 20011275.

Liturgiskais kalendārs

- 8. septembris, piektdiena – Vissvētākās Jaunavas Marijas dzimšana, svētki.** Svētās Mises: plkst. 8:00 un 18:00.
- 13. septembris, trešdiena – Sv. Jānis Hrizostoms, bīskaps un Baznīcas doktors, piemiņas diena.** Svētās Mises: plkst. 8:00 un 18:00.
- 14. septembris, ceturtdiena – Svētā Krusta pagodināšana, svētki.** Svētās Mises: plkst. 8:00 un 18:00.
- 15. septembris, piektdiena – Vissv. Jaunava Marija, Sāpju Māte, piemiņas diena.** Svētās Mises: plkst. 8:00 un 18:00.
- 16. septembris, sestdiena – Sv. Kornēlijs, pāvests, un sv. Cipriāns, bīskaps, mocekļi, piemiņas diena.** Svētās Mises: plkst. 8:00 un 17:00 (svētdienas sv. Mise).
- 20. septembris, trešdiena – Sv. Andrejs Kīms Taegons, priesteris, un viņa biedri, mocekļi, piemiņas diena.** Svētās Mises: plkst. 8:00 un 18:00.
- 21. septembris, ceturtdiena – sv. apustulis un evaņģēlists Matejs, svētki.** Svētās Mises: plkst. 8:00 un 18:00.
- 23. septembris, sestdiena – sv. Pio no Pjetrelčīnas, priesteris, piemiņas diena.** Svētās Mises: plkst. 8:00 un 17:00 (svētdienas sv. Mise).
- 27. septembris, trešdiena – Sv. Vincents no Paulas, priesteris, piemiņas diena.** Svētās Mises: plkst. 8:00 un 18:00.
- 29. septembris, piektdiena – sv. erceņģeļi Miķelis, Gabriēls un Rafaēls, svētki.** Svētās Mises: plkst. 8:00 un 18:00.
- 30. septembris, sestdiena – sv. Hieronīms, priesteris un Baznīcas doktors, piemiņas diena.** Svētās Mises: plkst. 8:00 un 17:00 (svētdienas sv. Mise).

INFORMĀCIJA PAR DRAUDZI

Baznīca atvērta:

Darbdienās:

7.00 – 9.00 un 17.00 – 18.45

sestdienās:

7.00 – 9.00 un 16.00 – 18.00

svētdienās:

8.00 – 14.00 un 17.00 – 19.00

obligāti svinamo Baznīcas svētku dienās (darbdienās):

7.00 – 12.30 un 17.00 – 19.00

Svētās Mises:

No pirmdienas līdz piektdienai:

8:00 LV

18:00 LV

Sestdienās:

8:00 LV

17:00 LV

Svētdienās:

9:00 LV

11:00 (Summa) LV

13:00 KR

18:00 LV (ar ģimenēm)

Obligāti svinamajos Baznīcas svētkos:

8:00 LV

11:00 (Summa) LV

18:00 LV (sestdienās 17:00)

Vissvētākā Sakramenta adorācija:

Svētdienās:

pēc Sv. Misēm plkst. 9.00; 11.00

Katra mēneša pirmajā piektdienā:

pēc Sv. Mises no 9.00 līdz 10.00

Draudzes kontaktinformācija:

Adrese:

Liepājas iela 38, Rīga, LV-1002,
tāl.: **6 761 36 30; mob.: 2 707 46 76**
e-pasts: draudzes_kanceleja@inbox.lv

Draudzes mājas lapa:

www.albertadraudze.lv

Draudzes kancelejas darba laiks:

no pirmdienas līdz trešdienai no plkst.

9:00 līdz 13:00

ceturtdienās un piektdienās no plkst.

13:00 līdz 17:00

Svētdienās, valsts un obligāti svinamo Baznīcas svētku dienās: slēgta.

Draudzes administrators:

Jānis Savickis OFMCap

tāl.: **2 001 12 75**

e-pasts: br.janis@gmail.com

Atbildīgais par izdevumu: t. Jānis
Teksta salicēja: Marika Lotāņuka
Teksta korektore: Rūta Vinķele

Izdevums ir par ziedojumiem!

**ZIEDOJOT PAR DRAUDZES AVĪZĪTI, JŪS ATBALSTĪSIET ALFA
KURSUS PIEAUGUŠAJIEM UN JAUNIEŠIEM !**